

Sygn. akt III CNP 5/12

POSTANOWIENIE

Dnia 20 marca 2012 r.

Sąd Najwyższy w składzie :

SSN Jacek Gudowski

w sprawie z wniosku G. K.
przy uczestnictwie D. B.
o zniesienie współwłasności,
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej
w dniu 20 marca 2012 r.,
na skutek skargi wnioskodawcy
o stwierdzenie niezgodności z prawem
prawomocnego postanowienia Sądu Rejonowego w K.
z dnia 31 lipca 2009 r.,

odrzuca skargę.

Uzasadnienie

Postanowieniem z dnia 31 lipca 2009 r. Sąd Rejonowy w K. oddalił wniosek G. K. o zniesienie współwłasności.

Postanowienie Sądu Rejonowego wnioskodawca zaskarżył skargą o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego orzeczenia.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Zgodnie z art. 424⁵ § 1 k.p.c., skarga o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego orzeczenia powinna zawierać oznaczenie orzeczenia, od którego została wniesiona, ze wskazaniem, czy jest ono zaskarżone w całości lub w części, przytoczenie jej podstaw oraz ich uzasadnienie, wskazanie przepisu prawa, z którym zaskarżone orzeczenie jest niezgodne, uprawdopodobnienie wyrządzenia szkody, spowodowanej przez wydanie orzeczenia, którego skarga dotyczy, wykazanie że wzruszenie zaskarżonego orzeczenia w drodze innych środków prawnych nie było i nie jest możliwe, wniosek o stwierdzenie niezgodności orzeczenia z prawem.

Wymagania te mają charakter konstrukcyjny i powinny być spełnione w sposób kumulatywny, a zatem skarga niespełniająca któregokolwiek z nich dotknięta jest tzw. brakiem istotnym, nienaprawialnym w trybie właściwym dla usuwania braków formalnych i podlega odrzuceniu *a limine*. Sąd Najwyższy wyjaśnił także, że każde wymaganie przewidziane w wymienionym przepisie ma charakter samoistny, powinno być zatem spełnione samodzielnie, niezależnie od innych (np. postanowienie z dnia 20 lipca 2005 r., IV CNP 1/05, niepubl.). Skoro więc ww. przepis wyraźnie odróżnia podstawy skargi od wskazania przepisu prawa, z którym zaskarżone orzeczenie jest niezgodne, to nie może budzić wątpliwości, że skarga musi zawierać każdy z tych elementów przedstawiony odrębnie.

W skardze wnioskodawcy powołano podstawy wraz z uzasadnieniem oraz szczegółowo opisano przebieg postępowania w sprawie, ale nie wskazano przepisu prawa, z którym zaskarżone orzeczenie jest niezgodne. Skarga nie zawiera również uprawdopodobnienia wyrządzenia szkody powstałej na skutek wydania zaskarżonego orzeczenia, a Sąd Najwyższy wielokrotnie wyjaśniał, że obowiązek

ten, stanowiąc jeden z elementów konstrukcyjnych skargi, polega na złożeniu przez skarżącego oświadczenia, że szkoda wystąpiła – ze wskazaniem jej rodzaju i rozmiaru – oraz jego uwiarygodnienie przez powołanie i przedstawienie dowodów lub innych środków uprawdopodobniających (np. postanowienia z dnia 11 sierpnia 2005 r., III CNP 4/05, OSNC 2006, nr 1, poz. 16 i z dnia 13 grudnia 2005 r., I CNP 28/05, niepubl.; por. także art. 243 k.p.c.). Skarżący jednak nie odniósł się do tego wymagania, zatem w oczywisty sposób nie spełnił przesłanki przewidzianej art. 424⁵ § 1 pkt 4 k.p.c.

Z tych względów, stwierdziwszy że skarga wnioskodawcy nie spełnia wymagań określonych w art. 424⁵ § 1 pkt 3 i 4 k.p.c., Sąd Najwyższy – pozostawiając na uboczu inne wątpliwe kwestie, dotyczące m.in. zachowania terminu do wniesienia skargi oraz wykazania przesłanek opisanych w art. 424¹ § 2 k.p.c. – orzekł, jak w sentencji (art. 424⁸ § 1 k.p.c.).